

РЕШЕНИЕ

№ 6971

гр. София, 27.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1261** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.2 във вр. с чл.70, ал.1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ю. Е., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, гражданин на Турция, ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № УПХ-7/22.01.2025 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.70, ал.1, вр. с чл. 13, ал.1, т.1 и 2 от ЗУБ е отхвърлена като явно неоснователна молбата му за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Жалбоподателят счита, че административният орган не е изложил мотиви относно явната неоснователност на молбата за закрила, а я е разгледал по същество, като по този начин интервюиращият орган се е произнесъл извън своята компетентност. Моли съда да отмени обжалваното решение на интервюиращ орган при ДАБ - МС и да върне преписката на административния орган.

Ответникът, интервюиращ орган при ДАБ - МС, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на обжалваното

решение. Моли съда да отхвърли жалбата.

Софийска градска прокуратура, чрез участващия в делото прокурор, изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорваното решение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № 105450-213/13.01.2025г. на дирекция “Миграция” МВР Ю. Е., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, гражданин на Турция, етническа принадлежност - кюрд, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение-неженен, е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността му е установена въз основа на декларация, на осн. чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ. Попълнен е и регистрационен лист към молбата.

С писмо рег. № УП-35494/20.01.2025 г. на ДАБ, началник отдел “ПМЗД РПЦ Х. е изискал от Държавна агенция "Национална сигурност" писмено становище по постъпилата молба за международна закрила.

С писмо КП-04-395/20.01.2025г. зам.-директорът на Главна дирекция “Гранична полиция” МВР уведомява председателя на ДАБ-МС, че на Ю. Е. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ), на основание чл. 41, т.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), “Връщане до страна на произход – Турция” и със заповед за принудително настаняване рег. № ПАМ-14/07.01.2025г. по описа на ГПУ С. МВР е настанен в СДВНЧ. Чуждият гражданин е избягал от затвор в Република Турция и не желае да се завърне доброволно в родината си, поради което е депозирал молба за международна закрила и е предаден на ДАБ – МС, като е настанен в РПЦ – Х.. Заявен е за реадмисия, която следва да бъде изпълнена незабавно след отпадане на правните пречки.

С покана рег. № УП-35494/16.01.2025г. Ю. нгил е поканен на интервю. С кандидата е проведено интервю, отразено в протокол УП-35494 от 20.01.2025г. В хода на производството жалбоподателят е заявил, че е напуснал страната си на произход поради лични и криминални причини. Молителят споделя, че преди шест години започнал да употребява наркотици. През месец август 2024 г. бил арестуван от властите за употреба на наркотици. По негови думи има издадена присъда от съда да излежи четири години и два месеца лишаване от свобода в затвора в К.. След като бил пуснат в отпуска успял да избяга и да напусне страната си. Подал молба за закрила в Република България, защото била най-близка страна, в която имало сигурност. Заявява, че не иска да се връща обратно в Турция, защото ако го направи ще бъде хванат и изпратен обратно в затвора. Твърди, че други проблеми с официалните власти в Турция не е имал, нямал е проблеми затова, че е мюсюлманин. Като кюрд споделя, че е имало некоректно отношение към него от страна на работодателите му, а когато бил в затвора, служителите оказали върху него физическо насилие заради етническата му принадлежност.

С решение № УПХ-7/22.01.2025 г интервюиращ орган при ДАБ е отхвърлил като явно неоснователна молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.70, ал.1, вр. с чл. 13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Решението е връчено на адресата на същата дата 22.01.2025г. и той е запознат със съдържанието му на език, разбираем за него. Жалбата срещу решението е подадена чрез ДАБ - МС на 29.01.2025г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.2 от ЗУБ, от активно легитимирана страна - адресат на решението, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, съдът я намира за неоснователна.

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен орган – В. И. на длъжност младши експерт в РПЦ – [населено място], който е определен със заповед № РД05-282/13.04.2022г. на председателя на ДАБ, на основание чл.48, ал.1, т.10 от ЗУБ, за интервюиращ орган (л.30 от делото).

Обжалваният административен акт отговаря на изискванията за форма и съдържание, тъй като се мотивира с посочване на конкретни факти, въз основа на които се издава и съответни правни норми.

Съдът не установява при постановяването на решението да има допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Не е налице и нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Процесният акт е надлежно съобщен на адресата си на език, който той владее, като всички процесуални действия в административното производство са извършвани в присъствие на преводач от езика, владян от търсеция закрила.

Оспореното решение е издадено в ускорено производство по реда на Глава VI, Раздел II. Съгласно чл.68, ал.1, т. 1 от ЗУБ, производството се образува с регистрирането на чужденец по подадена от него молба за международна закрила. В случая чужденецът е регистриран на 13.01.2025г., а оспореният акт е издаден на 22.01.2025 г. при спазване на срока по чл.70, ал.1 от ЗУБ за произнасяне в ускорена процедура. В хода на производството пред решаващия орган при РПЦ - [населено място] при ДАБ с турския гражданин е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Не се установява и нарушение на чл.58, ал.10 от ЗУБ. В случая от ответника е изискано писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила, макар че по реда на чл.70, ал.1 от ЗУБ - в ускорено производство, съгласно разпоредбата на чл.58, ал.1, изр.2 от ЗУБ, такова становище не се изисква.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че решението е издадено без да са изяснени фактите. От представените с административната преписка доказателства се установява, че жалбоподателят не е поискал възможност да представи писмени доказателства. Освен това, той е имал възможност да представи доказателства до приключване на устните състезания по настоящето съдебно производство по оспорване на решението на интервюиращия орган на ДАБ.

Оспореното решение съдът намира и за съответно на материалния закон.

Условията за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут са посочени в чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното

води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

Установено е, че страната на произход на жалбоподателя е Турция и спрямо нея следва да се преценява личното положение на търсеция закрила с оглед критериите заложиени в чл.8 и чл.9 от ЗУБ.

Извършената преценка, че по отношение на конкретния търсец закрила не са налице предпоставките за даване на статут на бежанец, се явява правилна.

Като част от административната преписка е представена справка относно Република Турция, изготвени от дирекция “Международна дейност” на ДАБ, с вх. № МД-02-65/15.11.2024. В нея е отразена актуалната общественно-политическа обстановка в страната. Справката е изготвена в съответствие с Методологията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището за изготвяне на информация за страните по произход.

Видно от протокола от проведеното с оспорващия интервю по реда на чл.63а от ЗУБ, същият не твърди спрямо него да са предприети никакви реални действия на преследване нито от държавата, нито от страна на организация, на която държавата не може или не желае да противодейства.

Представената от жалбоподателя бежанската история и фактите по преписката са обсъдени подробно в мотивите на обжалваното решение. Жалбоподателят не твърди срещу него да са предприети реални действия на преследване. Като причина за напускане на страната си на произход посочва единствено, че е осъден за употреба на наркотици, което както правилно е посочил административният орган, не може да се определи като акт на преследване, а като изпълнение на наложеното му наказание за извършено от него престъпление. Нежеланието да изтърпи наказанието, наложено му от съд с осъдителна присъда попада извън приложното поле на ЗУБ и не представлява преследване по смисъла на закона. Изнесените в интервюто от чуждия гражданин факти правилно се интерпретират от органа като такива, които не установяват обстоятелството, че спрямо търсеция закрила на основание на неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група е имало преследване, нито че е налице риск от бъдещо такова, поради което същият основателно се страхува от това. Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие спрямо търсеция закрила поради причините, които се релевират в закона. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии, никога не е бил заплашван, насилван или изтезаван от страна на държавен орган или от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Следователно, правилни са и изводите за наличие на основание по чл.13, ал.1, т.2 от ЗУБ. Правилен и обоснован е изводът на ответника за липсата на каквито и да е конкретни данни за осъществено преследване спрямо търсеция закрила или опасността от такова по някоя от причините, установени в чл. 8 от ЗУБ, при пребиваването му на територията на Република Турция.

При липса на данни за такова, правилен се явява изводът, който прави ответникът, че оспорващият напуска страната си по произход, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантни за настоящото производство. Съдът намира, че след извършената преценка на фактите от бежанската история, обосновано се приема, че визираните причини за напускане на страната по произход не са правно значими по смисъла на ЗУБ. В конкретния случай обстоятелства, релевантни по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ, не се установяват по категоричен начин.

Като се има предвид заявеното в интервюто, че причината да подаде молба за закрила е, да не изгърпи наложеното му наказание, след като е избягал от затвора по време на отпуск, както и фактът, че турският гражданин е влязъл нелегално в страната, и спрямо него е издадена заповед, с която му се налага ПАМ “Връщане до страна на произход“ може да се предполага, че чужденецът е подал молбата за закрила с цел осуетяване изпълнението на наложената му ПАМ “Връщане”.

Правилни се явяват и изводите на ответника за наличие на основание по чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба молбата за закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на интервюиращия орган за неоснователност на молбата и за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като тази преценка е направена по отношение на страната му на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай афганистанският гражданин не навежда като причина за напускането на родната си страна, наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Напротив, от бежанската история става ясно, че той нито е арестуван, нито е осъден в държавата си по произход. Твърденията на жалбоподателя, че спрямо него са налице обстоятелствата визирани в чл.9, ал.1, т.2 от ЗУБ не се подкрепят от събраните доказателства, в това число и заявеното от него в хода на административното производство.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл.9, ал.1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорвания.

Член9, ал.1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична

цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справка за Република Турция № МД-02-65/15.11.2024 г на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ. На основание чл.21, т.8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Цитираната справка е изготвена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техен източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока обстановката в Турция и специфичното положение на жалбоподателя. По делото липсват данни ситуацията в Турция да сочи на наличие на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл.9, ал.1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки цивилен намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Турция, който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсеция убежище, следва да са актуални. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обосновава извод за основателност на молбата за предоставяне на статут на турския гражданин по реда на чл.9 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл.9, ал.6 и ал.8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от

тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справка на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на интервюиращия орган. Изводите на интервюиращия орган, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл.9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Настоящият съдебен състав счита, че оспореното решение е законосъобразно - не страда от порок, налагащ отмяната му по смисъла на чл. 146 АПК, а подадената против него жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. Е., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, гражданин на Турция, ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № УПХ-7/22.01.2025 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците към Министерския съвет.

Решението не подлежи на обжалване

Съдия: